

Τετάρτη 26 Οκτωβρίου 2011

www.geostrategy.gr
geostrategical@yahoo.gr

«Εθνικά επιβεβλημένη η έγκριση της συμφωνίας με ευρεία πλειοψηφία»;

του Βασίλη Γιαννακόπουλου

Πριν καν ληφθεί η απόφαση της συνόδου κορυφής για το ελληνικό χρέος, άρχισαν να σχεδιάζονται κομματικοί ελιγμοί, που διαφαίνεται ότι έχουν ως στόχο τη διαμόρφωση ενός «σχετικά ευνοϊκού» πολιτικού προεκλογικού περιβάλλοντος για το κυβερνών κόμμα. Δηλαδή, τη δημιουργία ενός «τεχνητού άλλοθι», που θα «δικαιολογήσει» τη διάλυση της Βουλής και θα οδηγήσει της χώρα σε πρόωρες εκλογές. Μια τέτοια εξέλιξη θα μπορούσε κάλλιστα να δρομολογηθεί αν τελικά αποφασισθεί από την κυβέρνηση η υπερψήφιση-επικύρωση της νέας δανειακής σύμβασης από τα τρία πέμπτα της Βουλής.

Ας δούμε όμως τι προβλέπει το Σύνταγμα για τη συγκεκριμένη περίπτωση. Το Τρίτο μέρος (Οργάνωση και λειτουργίες της Πολιτείας), άρθρο 28, παράγραφος 2 του Συντάγματος της Ελλάδας αναφέρει: «Για να εξυπηρετηθεί σπουδαίο εθνικό συμφέρον και να προαχθεί η συνεργασία με άλλα κράτη, μπορεί να αναγνωρισθούν, με συνθήκη ή συμφωνία, σε όργανα διεθνών οργανισμών αρμοδιότητες που προβλέπονται από το Σύνταγμα. Για την ψήφιση νόμου που κυρώνει αυτή τη συνθήκη ή συμφωνία απαιτείται πλειοψηφία των τριών πέμπτων του όλου αριθμού των βουλευτών».

Επομένως, είναι σαφές ότι «για τη νέα δανειακή σύμβαση και για την πιθανή παρουσία επιτρόπων στα υπουργεία, στους οποίους θα αναγνωρισθούν αρμοδιότητες, απαιτείται πλειοψηφία των τριών πέμπτων του όλου αριθμού των βουλευτών». Όμως, το άρθρο 28 (2) κάνει λόγο για «εξυπηρέτηση σπουδαίου εθνικού συμφέροντος». Το μείζον ερώτημα λοιπόν είναι «αν η τελική απόφαση της συνόδου κορυφής, δηλαδή το ποσοστό του haircut μαζί με τις όποιες άλλες διευκρινίσεις και λεπτομέρειες που θα το συνοδεύουν, είναι εθνικά συμφέρον». Αν ναι, τότε απαιτείται επικύρωση με διευρυμένη πλειοψηφία από την ελληνική Βουλή. Σε αντίθετη περίπτωση, αν δηλαδή δεν κριθεί η εν λόγω συμφωνία ως εθνικά συμφέρουσα, τότε δεν τίθεται θέμα.

Η κυβέρνηση συμμετέχει στη σύνοδο κορυφής. Αν λοιπόν συμφωνήσει με την απόφαση των Ευρωπαίων εταίρων μας, τότε είναι υποχρεωμένη από το Σύνταγμα να φέρει τη νέα δανειακή σύμβαση στη Βουλή και να ζητήσει την ψήφο των 180 τουλάχιστον βουλευτών. Από την πλευρά τους, τα κόμματα της αντιπολίτευσης έχουν τρεις επιλογές:

- ✓ Η πρώτη επιλογή είναι να την καταψηφίσουν.
- ✓ Η δεύτερη επιλογή είναι να την υπερψηφίσουν είτε γιατί την κρίνουν ως συμφέρουσα για την Ελλάδα είτε γιατί δεν επιθυμούν τη διεξαγωγή πρόωγων εκλογών.
- ✓ Η τρίτη επιλογή είναι να απέχουν από την ψήφιση, αφού προηγουμένως κρίνουν ότι η απόφαση της συνόδου κορυφής δεν εξυπηρετεί κάποιο «σπουδαίο εθνικό συμφέρον» και συνεπώς δεν τίθεται θέμα εφαρμογής του άρθρου 28 (2).

Όλα τα παραπάνω είναι απλά η μια μόνο οπτική γωνία του όλου θέματος, το οποίο όλως περιέργως προτάθηκε πρόωρα από το κυβερνών κόμμα και όχι από την αντιπολίτευση, όπως θα ήταν λογικό υπό άλλες συνθήκες. Κατ' αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκαν αμφιβολίες για τις προθέσεις της κυβέρνησης, αλλά και των υπολοίπων κομμάτων. Με άλλα λόγια, για άλλη μια φορά ο Έλληνας πολίτης δικαιολογημένα δυσκολεύεται να πεισθεί ότι η αντιπαλότητα κυβέρνησης-αντιπολίτευσης έχει ως στόχο την προώθηση των εθνικών συμφερόντων ή την πιστή εφαρμογή του Συντάγματος και όχι την προώθηση των κομματικών συμφερόντων.

Η μεν κυβέρνηση με την επιμονή της περί «εθνικά επιβεβλημένης έγκρισης της συμφωνίας με ευρεία πλειοψηφία» μας φέρνει στο μυαλό μνήμες του Σεπτεμβρίου του 2009. Τότε που ο πρώην πρωθυπουργός Κωνσταντίνος Καραμανλής, μέσω διαγγέλματος, προκήρυξε πρόωρες εκλογές, τονίζοντας ότι «η χώρα δεν αντέχει, ειδικά στη σημερινή συγκυρία, μια προεκλογική περίοδο μέχρι το Φεβρουάριο (2010)». Η δε αξιωματική αντιπολίτευση, μάλλον συναισθανόμενη ότι το ΠΑΣΟΚ της βάζει «τρικλοποδιά» πριν την «έξοδο» του, ερευνά τρόπους αντίδρασης αφενός για να μην δικαιολογηθεί η σχεδιαζόμενη(;) διάλυση της Βουλής και αφετέρου να μην αναλάβει την ευθύνη των όποιων συνεπειών προκύψουν από την απόφαση της συνόδου κορυφής. Ο Αντώνης Σαμαράς είναι βέβαιο ότι δεν θέλει να παραλάβει τη σκυτάλη που οδηγεί στο τέλος του δικομματισμού. Παρόλα αυτά, οι αποφάσεις που πρέπει να λάβει σε μια τέτοια εξέλιξη συνιστούν ένα δίλλημα για τη ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. Να αποφασίσει την υπερψήφιση της νέας δανειακής σύμβασης, αναλαμβάνοντας το πολιτικό κόστος και συνεισφέροντας συγχρόνως στο «τεχνητό άλλοθι», που πιθανόν αναζητά η κυβέρνηση ή να αποφασίσει την καταψήφισή της και να πάει σε εκλογές, οπότε θα αναγκασθεί εκ των πραγμάτων «να κομίσει ο ίδιος τα κελεύσματα της τρόικας εις Αθήνας»; Είναι όντως ένα σοβαρό δίλλημα για τη ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, άσχετα αν αφήνει να διαφανεί ότι η κατάσταση ελέγχεται και ότι επικρατεί ψυχραιμία. Είναι ένα δίλλημα που δεν σχετίζεται τόσο με την τύχη του κυβερνώντος κόμματος, αλλά περισσότερο με την επόμενη ημέρα και την πολιτική επιβίωση του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Όπως όλα δείχνουν, η εν λόγω απόφαση των Ευρωπαίων εταίρων μας θα κρίνει σε μεγάλο βαθμό το μέλλον της χώρας στο οικονομικό και όχι μόνο επίπεδο.